

Nr 362.

Av herr **Jansson** i Aspeboda **m. fl.**, angående bestämmandet av promilletalet för skogsvårdsavgifterna.

Enligt förordningen av den 28 juni 1946 om skogsvårdsavgift skall sådan avgift med vissa undantag erläggas för jordbruksfastighet, vilken vid fastighetstaxering åsatts särskilda värden för skogsmark och växande skog. Avgiften utgår i förhållande till nämnda taxeringsvärden, dock högst med en och en halv promille. Det bestämmes för varje år, med vilket promilletal avgiften för året skall utgå. För år 1952 har avgiften utgått efter högsta promilletalet, alltså en och en halv, och i den nu framlagda riksstaten för nästkommande budgetår har intäkterna av skogsvårdsavgiften beräknats till 7,8 milj. kronor, vilket motsvarar ett uttag av en och en halv promille även för år 1953.

Före den år 1946 beslutade reformen av skogsvårdsstyrelsernas ställning och arbetsuppgifter hade skogsvårdsavgiften karaktär av en avgift för skogsvårdande verksamhet i främsta rummet inom de regionala områden, från vilka den hämtats. Genom 1946 års riksdags beslut om ändring av förordningen om skogsvårdsavgift förvandlades avgiften till en skatt av rent statlig natur. Skogsvårdsavgiften har numera karaktären av en speciell skatt å ett visst slag av fastighetsobjekt, som inflyter direkt i statskassan. Skogsvårdsavgiften utgör nämligen i realiteten en för skogsbruket speciell fastighetsskatt, eftersom den årligen uttages på taxeringsvärdet av skogarna efter ett fast promilletal.

I de likalydande motionerna I: 290 och II: 449 vid 1946 års riksdag anfördes starka principiella betänkligheter mot den då av Kungl. Maj:t föreslagna ändringen av förordningen om skogsvårdsavgift. I nämnda motioner yrkades, att skogsvårdsavgiften skulle helt borttagas och att skogsvårdsstyrelsernas verksamhet skulle finansieras med statsmedel. Motionärerna framhöll, att skogsvårdsavgiften i sin nya form skulle bli en ny särskild fastighetsskatt för skogsbruket och att de till statskassan inflytande avgiftsmedlen inte till någon del skulle få användas lokalt inom länen för skogsvårdande uppgifter. De inflytande medlen skulle i stället centralt fördelas mellan de olika skogsvårdsstyrelserna enligt de årliga stater, som skulle upprättas. Skogsvårdsstyrelsernas självbestämmanderätt skulle inte komma att bli större därigenom att en del av deras verksamhet finansieras genom uttagande av skogsvårdsavgift.

De i de nämnda motionerna framförda skälen för skogsvårdsavgiftens borttagande äger alltjämt giltighet. Det skulle ur principiella synpunkter vara riktigt, att den nämnda avgiften avskaffades. Vi anser oss icke emel-

lertid nu, bland annat med hänsyn till det statsfinansiella läget, kunna framställa något yrkande härom.

Däremot anser vi i likhet med skogsstyrelsen, att promillesatsen för uttagningen av skogsvårdsavgiften bör sänkas från en och en halv till en promille. I riksstaten för innevarande budgetår är intäkterna av skogsvårdsavgifterna upptagna till 4,6 milj. kronor. Detta belopp är baserat på de taxeringsvärden, som åsattes enligt 1945 års fastighetstaxering. Den numera verkställda omtaxeringen av skogsmark och växande skog å fastigheter, för vilka skogsvårdsavgift skall uttagas, innebär en väsentlig höjning av de tidigare gällande fastighetsvärdena. Om promillesatsen förblir oförändrad, skulle inkomsterna av skogsvårdsavgifterna väsentligt ökas, d. v. s. skogsägarna måste betala högre avgiftsbelopp än tidigare. Intäkten skulle i så fall uppgå till 7,8 milj. kronor för nästa budgetår. Med hänsyn till att höjningen av taxeringsvärdena till större delen beror på penningvärdets fall kan detta icke anses riktigt eller rättvist. Skogsstyrelsen ifrågasatte i skrivelse till riksräkenskapsverket av den 12 oktober 1951 en sänkning av promillesatsen redan för år 1952. Föredragande departementschefen framhöll emellertid i 1952 års statsverksproposition, att omprövningen av promillesatsen borde anstå till dess att resultatet av omtaxeringarna förelåg. Riksdagen beslöt att följa departementschefens mening. Då de nya taxeringsvärdena nu föreligger, har skogsstyrelsen i skrivelse av den 13 oktober 1952 till riksräkenskapsverket anfört, att enligt styrelsens mening tidpunkten nu är inne för omprövningen av promillesatsen. Vi ansluta oss till styrelsens mening och vill fördenskull föreslå, att skogsvårdsavgifterna för innevarande år uttages efter en promillesats av en promille, vilket medför att inkomstbeloppet beräknas till 5,2 milj. kronor.

Med anledning av vad som sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att inkomsterna av skogsvårdsavgifter för budgetåret 1953/54 måtte beräknas till 5,2 milj. kronor och att uttagningen av skogsvårdsavgifterna i konsekvens härmed skall ske efter en promille av taxeringsvärdena av skogsmark och växande skog å fastigheter, för vilka avgift skall uttagas.

Stockholm den 27 januari 1953.

Rob. L. Jansson
i Aspeboda.

Per Persson,
Norrby.

Karl Andersson
i Björkäng.

Gunnar Ericsson
i Näs.

Harald Larsson
i Hedenäset.

Torsten Andersson
i Brämhult.

A. Olsson.

James A. Dickson.

C. O. Carlsson
i Bakeröd.

J. W. Pettersson
i Norregård.

J. H. Johansson
i Norrfors.